

Ακούγοντας τον, κατά τα άλλα συμπαθή, Υπουργό Αναπληρωτή Μεταναστευτικής Πολιτικής κ. Μουζάλα, στις "Ιστορίες" του SKAI να αναφέρεται στο κράτος των Σκοπίων, ως "Μακεδονία"..

ένιωσα κι εγώ τη δίκαιη αγανάκτηση που προκαλεί σε κάθε πολίτη η προχειρότητα τέτοιων εθνικών σφαλμάτων όταν αυτά διαπράττονται από πολιτικούς εκπροσώπους τοποθετημένους σε θέσεις καίριας ευθύνης. Βέβαια, ο κ. Υπουργός ανακάλεσε την άστοχη δήλωσή του, αποδίδοντάς την στη ρύμη του λόγου του και στην κόπωσή του από το ταξίδι του στον καταυλισμό της Ειδομένης. Σε έναν καταυλισμό όπου η κρατική μέριμνα είναι ουσιαστικά απύσχη και η διαχείριση βασίζεται απλά στο φιλότιμο των Εθελοντών και της Αυτοδιοίκησης, όπως συμβαίνει -πρακτικά- και σε όλους τους άλλους σταθμούς προσωρινής (ελπίζουμε...) φιλοξενίας των προσφύγων στη χώρα μας. Επιτρέψτε μου, λοιπόν, μερικές μετα-αναγνώσεις αυτού του γλωσσικού και διπλωματικού ολισθήματος του κ. Υπουργού. Καταρχήν, εστιάζοντας την αντίδρασή μας στη γλωσσική και ιστορική του ατοπία, κινδυνεύουμε να χάσουμε την ουσία της συνεντεύξεώς του, στην οποία, σκιαγραφείται -κατά τη γνώμη μου- ο λόγος για τον οποίο η σημερινή κυβέρνηση του ΣΥΡΙΖΑ είναι, στη σύνθεση και στην αναποτελεσματικότητά της, επικίνδυνη για τον τόπο. Ως συνάδελφος ιατρός και παλαιότερα εθελοντής ο κ. Μουζάλας, ανέφερε -με έναν ανθρώπινα ευαίσθητο λόγο, σπάνιας ειλικρίνειας, για Έλληνα πολιτικό- πως βλέπει τους σημερινούς εθελοντές να διαπράττουν απέναντι στην κεντρική εξουσία λάθη που και αυτός διέπραττε στο παρελθόν, προσφέροντας τις υπηρεσίες του στους πρόσφυγες που κατέφευγαν σε άλλες χώρες, πιστεύοντας σε αυταπάτες του αριστερού ιδεολογήματος, όπως τα "ανοικτά σύνορα παντού και οι χωρίς περιορισμούς μετακινήσεις των ανθρώπων". Όπως, όμως διαπιστώνει, τώρα που η αριστερά κλήθηκε να ασκήσει εξουσία, "άλλο η ιδεολογία και άλλο η πράξη". Δεν ωφελεί, λοιπόν, να γίνει ο κ. Μουζάλας το εξιλαστήριο θύμα ολοκλήρου της καταρρεύσεως του θεωρητικοπολιτικού ιδεολογήματος της "πρώτης φοράς αριστερά" στη χώρα. Ολόκληρη η Κυβέρνηση

πρέπει να παραιτηθεί, για λόγους πρακτικής και διαχειριστικής και όχι μόνον λεκτικής ανεπάρκειας και πλάνης. Όσο για τον Υπουργό Αναπληρωτή Μεταναστευτικής Πολιτικής, επειδή "γλώσσα λανθάνουσα τα αληθή λέγει", εγώ απλά νομίζω πως με το λεκτικό του λάθος απλώς εξέφρασε τη γλωσσική και ιδεολογική ολισθιρότητα της πλειονότητας των στελεχών και των Υπουργών του ΣΥΡΙΖΑ. Κατ' ανάλογο, μάλιστα, τρόπο που ο Ευρωβουλευτής του ΣΥΡΙΖΑ Στέλιος Κούλογλου, αποκαλούσε πριν από τις Ευρωεκλογές του 2014, ως υποψήφιος Ευρωβουλευτής, τότε, με συνειδητή ευκολία, το κράτος των Σκοπίων πάλι ως "Μακεδονία". Τότε είχα δημοσιεύσει στα έντυπα και ηλεκτρονικά μέσο σχετικό άρθρο, υπό τον τίτλο "Λογική και ευαισθησία για τη Μακεδονία μας", το οποίο και παραθέτω κάτωθι, δυστυχώς, πάλικαι ακόμη, επίκαιρο.

"Λογική και ευαισθησία για τη Μακεδονία μας"

Με αφορμή την αναφορά του υποψήφιου Ευρωβουλευτή του ΣΥΡΙΖΑ, κυρίου Στέλιου Κούλογλου στην ΠΓΔΜ ως «Μακεδονία», [σ.σ. λίγο πριν τις Ευρωεκλογές του 2014] ήρθε στον νου μου μια προσωπική μου εμπειρία που έλαβε χώρα κατά το περασμένο καλοκαίρι, [σ.σ. εννοείται το καλοκαίρι του 2013] κατά τη διάρκεια της εκπαίδευσής μου στο Πανεπιστήμιο του Tufts.

Ιούλιος του 2013 στη Μασαχουσέτη, περπατώντας στην Province Town, την όσο γραφική, άλλο τόσο εναλλακτικά, πολύχρωμη και πολυπρόσωπη, παραθαλάσσια πολίχνη του Cape Code, αυτού του διάσημου παραθεριστικού θερέτρου της Βοστώνης, που ο Πρόεδρος Ομπάμα αρέσκεται να το τιμά επαναληπτικώς για τις διακοπές του, ακούω την ευειδή νεαρά οδηγό ενός παρκαρισμένου ποδηλατοταξί να συνομιλεί με μαγαζάτορα, σε γλώσσα που στα αυτιά μου ηχεί ως βαλκανικής προέλευσης. Την πλησιάζω και επιστρατεύοντας όλη μου τη διπλωματική αβρότητα για να μην πατήσω καμία νάρκη αναζωπύρωσης της σερβοκροατικής αντιπαλότητας, αποδίδοντάς της λανθασμένη εθνικότητα, ξεκινώ στα αγγλικά των κάτωθι διάλογο μαζί της, τον οποίον και μεταφράζω στο πρώτο ενικό πρόσωπο, καθώς ως γνωστόν, η γλώσσα της Γηραιάς Αλβιόνος, στερείται, εν αντιθέσει με τα γαλλικά των διπλωματικών συνθηκών και σαλονιών, πληθυντικού ευγενείας:

- "Με συγχωρείς, σε άκουσα να μιλάς με αυτόν τον κύριο και η γλώσσα σου μου φαίνεται βαλκανικής προέλευσης, μήπως μιλούσατε σέρβικα; Από που είσαι;"
- "Είμαι από τη «Μακεδονία», το παιδί είναι Βούλγαρος, αλλά καταλαβαίνόμαστε μεταξύ μας στα Βουλγάρικα, γιατί οι γλώσσες μας μοιάζουν"
- "Τότε, εγώ που είμαι Έλληνας, γεννημένος στη Μακεδονία και συγκεκριμένα στη Θεσσαλονίκη, γιατί δεν σας καταλαβαίνω; Αν, όπως μου λες είσαι

«Μακεδόνισσα», τότε γιατί μαζί μου χρειάζεται να μιλάς αγγλικά για να συνεννοηθούμε;"

Η συνέχεια του επεισοδίου με τη Σκοπιανή νεαρά δεν είναι και τόσο ευχάριστη και, επιπλέον, η περιγραφή της ξεφεύγει των σκοπών του συγκεκριμένου άρθρου.

Είναι οι μέρες που ο Έλληνας Υπουργός Εθνικής Αμύνης κ. Δημήτρης Αβραμόπουλος [σ.σ. τότε ΥΕΘΑ, νυν Ευρωπαίος Επίτροπος Μετανάστευσης], στο πλαίσιο της επίσκεψής του στην Ουάσιγκτον για τη συνάντησή του με τον Αμερικανό ομόλογό του, κ. Chuck Hagel, πρωταγωνιστούσε στο κλασσικό πλέον επεισόδιο με τον εκ Σκοπίων ορμών μενο δημοσιογράφο ο οποίος προκλητικώς και επιμόνως τον ρωτούσε αγγλιστί για το ζήτημα της Μακεδονίας, για να εισπράξει την πληρωμένη απάντηση του Έλληνα ΥΕΘΑ, "Αφού είσαι από τη Μακεδονία, γιατί δεν μιλάς ελληνικά, βρε παιδάκι μου;"

Μια απάντηση που στη συλλογική συνείδηση όλων των Ελλήνων έχει από τότε κερδίσει τα εύσημα τόσο της πολιτικής γενναιότητας, όσο και της κατηγορηματικής έκφρασης του αυτονόητου. Γιατί, το διαχρονικό έλλειμμα της ελληνικής πολιτικής ζωής και κοινωνίας υπήρξε, ακριβώς, η απουσία της αυτονόητης λογικής ή αλλιώς της λογικής του αυτονόητου. Χρεοκοπήσαμε πρώτα από τους κανόνες της κοινής λογικής, εγκαταλείψαμε τις αυτονόητες αλήθειες του μέτρου και της συνετής διαχείρισης των καταστάσεων και μετά ολισθήσαμε στην οικονομική και ηθική χρεοκοπία της κοινωνίας και των θεσμών μας. Για αυτό και όποτε συναντάμε, εντός του πολιτικού μας συστήματος, νησίδες εκφοράς της αυτονόητης – κοινής λογικής, τα επιδοκιμαστικά μας αντανάκλαστικά λειτουργούν με αυξημένη ευαισθησία.

Γιατί και τότε, στις αρχές της δεκαετίας του 90, τότε που τοποθετείται χρονικά η νεότερη φάση του σφετερισμού του ονόματος της Μακεδονίας μας από τα Σκόπια, πρώτα χάσαμε τους άξονες της λογικής και του μέτρου στη χάραξη των κατευθύνσεων της εθνικής μας στρατηγικής και μετά χαθήκαμε σε ένα πέλαγος από εθνικιστικές κορώνες και υπερφίαλες υστερίες της διπλωματίας των συλλαλητηρίων. Μιας διπλωματίας που οδήγησε σήμερα, 25 περίπου χρόνια μετά, στην τραγελαφική παγίωση της απροκάλυπτης αναφοράς στο κράτος των Σκοπίων ως «Μακεδονίας», ουσιαστικά, από όλους τους εκτός Ελλάδος φίλους και εχθρούς μας –ενίοτε δε και από εντός των συνόρων ευρισκόμενους δημοσιογράφους ή/και πολιτικούς και στον ανιστόρητα αμετροεπή εκτροχιασμό του προσφάτως [σ.σ το 2014] επαναθριαμβεύσαντος στις εκλογές κ. Γκρουέφσκυ που ανεγείρει στα Σκόπια, κακόγουστα νεοφασιστικής αισθητικής, αγάλματα του Μεγάλου Αλεξάνδρου και των στρατηγών του, ενώ πλέον διεκδικεί και τη σκοπιανή προέλευση, εκτός από του Παρμενίωνα και του....Ιουστινιανού.

Δεν ξέρω αν σε 20 και πλέον χρόνια από τώρα, ο ιστορικός χρόνος θα κατατάξει την απάντηση του κ. Αβραμόπουλου ως το ισοδύναμο έκφρασης της λογικής του ελληνικού λαού πλάι στην απaráμιλλη εκφορά της ευαισθησίας όλων των Ελλήνων, όπως αυτή καταγράφηκε πριν από χρόνια, ανεξίτηλα, στις καρδιές μας με το on camera δάκρυ του Εθνάρχη Κωνσταντίνου Καραμανλή του πρεσβύτερου, για την Ελληνική Μακεδονία. Είμαι όμως σίγουρος πως η περήφανα και συνάμα τόσο συνετά αποστομωτική απάντηση του Έλληνα Υπουργού Εθνικής Αμύνης, έχει ήδη χαραχθεί στη συλλογική μας μνήμη ως μία από τις λίγες φορές όπου το δίκαιο αίσθημα αγανάκτησης που πνίγει σαν κόμπος τον λαιμό του ελληνικού λαού,

εκφράστηκε με ενάργεια από τα χείλη ενός Υπουργού.

Και αυτό αποκτά ξεχωριστή σημασία στην παρούσα κρίσιμη συγκυρία, όπου η συσσωρευμένη αγανάκτηση της κοινωνίας μας, παρέχει, δυστυχώς, πρόσφορο έδαφος για την ανάδυση επικίνδυνων εθνικισμών και αντιδραστικά ολοκληρωτικών ιδεών και συμπεριφορών. Όταν όμως ο πολιτικός λόγος εναρμονίζεται, επιτέλους, με τη λογική αγανάκτηση της κοινωνίας, τότε αναθερμαίνονται οι ελπίδες για αποκατάσταση της εμπιστοσύνης του λαού στον εαυτό του, στις επιλογές και στους πολιτικούς του και αρχίζουν να επαναδιαγράφονται σιγά-σιγά οι τροχιές ενότητας και ομοψυχίας που θα μας οδηγήσουν στην αποκατάσταση της εθνικής μας υπερηφάνειας και αξιοπιστίας και στην εκ νέου χάραξη μιας ανεξάρτητης και απροσκύνητης εθνικής στρατηγικής δημιουργίας, αποτελεσματικότητας και συλλογικής επιτυχίας.

Χρίστος Χ. Λιάπης MD, MSc, PhD

Ιατρός – Διδάκτωρ Εθνικού & Καποδιστριακού Παν/μίου Αθηνών

Email: chliapis@yahoo.gr

Twitter: @Chris_Liapis